

Abieluleht

Abielurahva ja noorte häälekandja:

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Dunkri tä. 2 — 3.

Telef. 428-71. Postkast 372.

Toimetuse kõnetunnid: kl. 3 — 5.

Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu
lehe talitus, abitalitused ja posti-
asutused.

Kuulutuste hinnad: Esiküljel 10 senti,
tekiti sees 12 senti ja kuulutuste küljel
5 senti milimeeter.

Tellimiste hinnad: 1 kuu 45 sent,
2 kuud 85 sent, 3 kuud 125 sent, 6 kuud
225 sent, 12 kuud 400 s. — postiga aastaks:
Välimäile 2-kordsed hinnad.

№ 2.

Pühapäeval, 15. veebruaril 1931.

I aastakäik.

Teadaanne lugejaile.

Paljude lugejate ja seismajäänud „End. Kosja-
lehe“ väljaandja soovile vastu tulles jätkame
lühikesest nr. alates O. Bebufova poole-
lijäänud romaani „KIRG JA HING“ trükki-
mist „Abielulehes“.

Ühtlasi teatame, et üleilma kuulsa Norra geniaalse kirjaniku KNUT HAMSUNI
romaan „ROOSA“ hakkab ilmuma „Abielulehes“ nr. 5. alates.

Kas on abiellumisel armastus mööduandev?

Kuulsate meeste ja naiste arvamisi.

Prof. Lankester: „Minu arvamine on, et abieludes, kus mõlemat poolt on valdamas suguline armastus kõrgemal määral, võib see viia rahuldusele ja õnnelikkusele, kui neis abieludes, kus seda kummalgi poolt ei ole määrata. Isegi, kui ainult üks neist suguliselt armastab, ei ole õnn mitte võimatu. Kus mõlematel pooltel puudub n. n. arenenud suguline armastus, on väga võimalik, et üks pool või mõlemad ei ole sugugi rahul ei tunne olevat. Selle järele, milliste iseloomudega meil tegemist, võivad nad sellega leppida või mitte leppida. See on muidugi ainult üldine kogemus. Sagedasti sünnib seda, mis näib võimata olevat, ja palju naisi ja ja mehi tahavad seda loota.“

M-me Bernhard: „Küsimus näib mulle väga raske vastata olevat. Esiteks, mis on armastus? Mõned inimesed on väga vastuvõtlikud sellele tundmusele, sõna tõsisel mõttes. Kui aga tõsisel tundmused on abielu põhjuseks, siis võin ma kindlasti öelda, et abielud armastuse järele on peaaegu erandiga enam õnnelikud, kui abielud mõistuse järele.“

Kas võib kirg õnneliku abielu aluseks olla: selles peab väga kahtlema. Kirg on sarnane ajutisele hullustusele. Ta joovastab

niikaua kui kestab, ent põleb ära kui lõõmav tuli või hea sigar, jättes järele ainult külmuse, tükk valget tuhka, mis kergema tuulepuhanguga minema lendab.

Kui kirg, mida paljud armastuseks nimetavad, on surnud, tuleb tema asemele õudne ja äärmine üksilduse tunne.

Õnnelikud abielud on rajatud tõsisel tundmusele. Kas see on kestab või mitte, võib järele proovida kauase kihlusega. Tõsine tundmus, usaldav sõprus, vastastikune huvi, see on seeme, mis õnnepõllul kahekordset saaki annab. Tõsine armastus ja mööduv kirg, mida nagu ütlesin, paljud armastuseks peavad, on täiesti üksteisele võõrad, nagu põhja- ja lõuna-nabad.

Abielu õnn, mis rajatud kirele, närsib nagu lill külmade elutuul-
te puhangul, ent abielu armastuse järele võitleb läbi eluraskustest ja jääb värskena püsima.“

Miss Ellen Key: „Kõige oma hingega toetan arvamist, et abielud armastuse järele on kasulikud isikule ja järeleole. Ja seda loomulikult kahel tingimusel: kui meie armastuse all mitte sentimentaalset flirtimist ei mõista, ja kui armastajad ei olnud mitte pimedate võimalikkude järeletulejate hõim kääkaiku silmaspidades. Igati peab teadma, mis

on tõsine armastus ja mida on noorpaarile tarvis teada enne vanemateks saamist.

Sestsadik, kui seitsmeaastane olin ja terve talve oma taskus kellegi rootsi poeedi armastuse eepikat kandsin, teadsin juba, et armastus on valitseja tundmus maailmas, ja et abielu ilma selleta ei kõlba.

Hiljematel aastatel hakkasin ikka enam aru saama, et on mingi sala õnnistus lastele, kelle vanemad üksteist armastavad.

Soo instinkt ei oleks mitte arenenud toredaks armastuseks ja armastus mitte saanud inimese kõrgemaks õnneks, kui see tundmus ei oleks vastanud soo alalhoidmise instinktile. Edaspidi saab tõeks hüpotees: „Vanemate armastus ainult sünnitab järelsoo.“

Mõistuse abielud on üheksal juhtumil kümne hulgast — truuduseta. Mees ja naine rahuldavad oma armastuse kirge teistega, ja abielu on neile ainult proosaline sõprus, millel üks või kaks last on nende vahel ainuke side, kuna sala-armastus on luuline ja viljata.

Kirgliku kannatusi ei ole, mis ette tulevad armastuse abieludes. Kellegi süda pole murtud, sest et kumbki oma südant teisele kinkinud ei ole. Aga ainult pool aastat armastuse õnne abielus on pa-

rem, kui pool aastada järele rahulolemist.“

Gravice: „Jagan täielikult Saleeby arvamist ja teen seda oma kogemuste põhjal, elades Deonschires, mis eraldatud muust ilmast, kus inimesed täitsa eraldi seitskonna moodustavad. Minu ümbruskonnas — Arkaadias — on kõik inimesed terved ja hea väljanägemisega. Nende õitsva tervise ja vaimlise värskuse kirjutan ma alati sellele arvele, et nende vanemad on olnud peaaegu kõik armastajad abikaasad.“

Muidugi tuli ka harva ette juhtumeid, kus noor neiu, suuremat eesmärki silmas pidades, abiellus rikka peremehega, temast vanemaga, või hea sissetulekuga kaupmehega, mitte armastuse, vaid raha pärast. Neil juhtudel ei olnud küll järeltulev sugu vigane ega sündimise poolest nõrgameelne; kuid suur vahe oli noore põllutöölise Sami laste ja endise toatüdruku Mary laste vahel, kes armastuse pärast abiellus ja laste vahel, kelle vanemad olid rikkad ja ilmalikkude kommetega.

Vanemal, kes üksteist armastasid, olid lapsed värskete ja rõõmsate nägudega, heade elukommete ja mõistusega, mis puudus osalt teiste vanemate lastel. Ja põhjust ei ole sugugi raske leida.

Armastajad vanemad armastavad ka oma lapsi, tehes kõik, mis võimalik nende heaks. Olen tähele pannud, et noorpaarid, kes armastuse pärast abiellusid, olid viljakamad laste poolest. Ja mitte nemad ise, vaid ka nende lapsed.“

„Abielulehe“ müügi ja kuulutuste vastuvõtu kupong.

Soovin astuda „ABIELULEHE“ tellimiste ja kuulutuste vastuvõtjaks ja üksiknumbrite müüjaks.

Ees ja liignimi

Aadress

ja palun minule igast numkrist üksiknumbriks saata eks.

Esindaja allkiri

Üllatus lugejaile!

Ostke, tellige, lugege „Abielulehte“,
mis pakub palju huvitavat meele-
lahutust ja lugemisvaral!

Kaasandena ilmub väärtuslik raamat

„Prantsuse-eesi sõnastik“,

mis sisaldab umbes 10.000 sõna.

EL 1938

Naise tualett seksuaalpsühholoogilisest seisukohast.

Loomade juures mängib värv väga tähtsat osa nende seksuaalelus. On ju teada, kuidas püüavad isased loomad oma sugu iseloomustavate värvidega teise soo peale mõjuda, näit. paljud (liiblikad, kalad, linnud) esinevad paaritamise ajajärgus eriti toredalt värvituna.

Loodusteadlase Ch. Darvini arvates on siin sugulise väljavahetuse tegemist. Ent teine teadlane, Misenheimer arvab, et isase looma koloratsioon ühesandeks on, äratada enese vastu tähelepanu, demonstreerida enese sugulist küpsust ja äritust, et ühes sellega ka emases loomas sama äritust elule kutsuda.

Ka inimese juures mängib värv tähtsat, erogeenset osa. Paljud nähtused ja toimingud, nagu: tätoveerimine ja kehanaha värvimine, põhjenevad seksuaalse juuremeelitamise ja äritamise eesmärgil. Selle otstarbe teenistuses seisavad ka sarnased naise tualeti artiklid, nagu: huulte, juukste, külmude ja küünite värv (osalt ka need ained, mida tarvitatakse

hammaste hügieeni vahenditena).

Üldse mängib naha ja juukste värv nii loomade kui ka kõrgelt kultiveeritud rahvaste juures suurt osa. Nagu neeger oma naha tumedust otse jumaldab, nii eelistab indo-eurooplane valget naha värv. Viimase „maitset“ on palju kergem mõista, kui arvesse võtta, et helenahaliste rasside juures naissugu enam pigmenteeritud on kui meessugu ja et naine meie juures, mida valgenahalisem ta on, seda külgetõmbavamalt mehe peale mõjub.

Naha värv seksuaalne mõju on iseäranis silmapaistev seal, kus palju kokkupuutumist kõiksugu rahvustest isikute vahel (nagu kuurortides, suurtes sadamalinnades jne.)

Suurt osa mängib ka juukste värv. Mõttetark Schopenhauer väitab, et tumejuukseline mees helejuukselist naist ja tumejuukseline naine helejuukselist meest eelistab. Schopenhaueril näib õigus olevat, sest juba antiikajal Roomas andsid prostitueerijad ja demondaineid (nagu praegugi) ene-

se juukstele kunstlikult blond ja punakas-blond värv. Seejuures peab tähendama, et roomlased harilikult olid tumejuukselised (nagu praegu itaallasedki).

Ka praegu on Põhja-Euroopa helejuukseliste elumeeste silmis mustlase neid väga „huvitavad“. Aga meie Tallinna neid jumaldavad väga tumedanahalisi neegreid.

Naha ja juukste värv äritavat mõju võib kunstisel teel tunduvalt suurendada, kui valida õieti riietuse värv. Nii tulebki siis, et naine, kes mehest harilikult valgem, püüab seda kontrasti suurendada, kandes valgeid riideid, või lisades teist värv riietele valgevärvilisi partikleid juurde.

Aga ka teised, kirjud värvid võivad naiskeha mõningaid jooni väljapaistvamaiks teha, et vastuoksa, mõnede kehaosade mitte-soovitavat silmapaistvust redutseerida. Sellega ongi seletatav asjaolu, et mõnele naisele sobib üks, teisele — teine värv.

Inimese sümpaatia võib ühe värv vastu nii suureks muutuda, et see värv tema peale juba seksuaalselt äritavalt mõjub. On olemas n. n. värvide fetischistid,

kes juba nähes teatavat värv, reageerivad suguliselt.

Enamail juhustel kutsub seksuaalselt äritust esile punane värv. Tõsiasi on ka see, et loodusrahvad ja lapsed eelistavad eriti kirjuid värve. Kuid viimasel ajal ette võetud uurimused näitavad, et umbes 5—6-aastaste laste juures seisab punane värv eelistatud seisukohal, nagu seda ka primitiivsete rahvaste juures näeme.

Nagu muusika mõnede inimeste seksuaalselt fantaasiat äritab, nii on olemas ka värvidest tekkinud seksuaalfantaasid.

Kõneldakse ju sagedasti heli- ja ka värviharmooniast. Nägemis- ja kuulmis-meelte äritused on nii võrd üksteisega suguluses, et nad kergelt üksteisse üleminna võivad, kutsudes esile värvide kuulmise, kus teatava heli kuulmisel ettekujutus teatavast värvist on.

Sellepärast ei olegi siis paljud toimingud, nagu ihunaha värvimine, millest tihti pahatahtlikult kõneldakse, sugugi nii „mõttetud“, nagu pealiskaudselt arvata võiks. Sama lugu on ka kõige muuga: naise riide, peakatte, sukade, jalanõude ja muu värvil on seksuaal-psühholoogiisest seisukohast suur tähtsus.

Tütarlapsed kuristikku kaldal.

Kui patuse maailma hüüd ahvatleb...
Pilk pealinna noorte armuella.

2.

Mida rohkem edvistasin pois- tega, seda suuremaks kasvas minu soov neid rohkem ja rohkem oma ümber näha. Ent siiski hakkasin valima ka juba poisse.

Edvistamise alul oli minule ükskõik, kes või millised need poisid olid, kes püüdsid läheneda. Võtavad ju sellevanused plikakesed vastu iga lähenemisekatse, küsimata, kas poiss meeldib või mitte. Tähtis on selles vanaduses ainult see, et „austajaid“ oleks hästi palju.

Kuid äkki hakkasin valima kavalere. Seda tegin otsekohe aastavõrra vanema täditütre Alice mõjul. Vaatamata, et alles viieteistkümnene aastane, kurameeris Alice ainult poistega, kes vähemalt kaheksa-üheksateist aasta vanadused. Nooremad nimetas ta üleolevalt „rindaimevateks nolkideks“, kelle liginemisekatsete tema alati tagasi lükkas.

Nii hakkasin ka mina nüüd peasjalikult ainult vanematele poistele pilku heitma, võõrdudes aegajalt senistest „peigmeestest.“ Ent siiski puudus mul edu. Olin ju alles peaaegu laps, plikakene, kelles pole midagi, mis noormeest huvitavad.

Alles viieteist-aastasena, mil evisin juba enam-vähem naise välisuse, hakkasid minul peatuma noormeeste pilgud. Olin muidugi õnnelik ja uhke, eriti aga just siis, kui nägin, et suutsin paeluda mõne noorherra kestvama huvi.

Esimeseks selliseks noorsandiks osutus koduläheduses elava kaupmehe N-i poeg Charly. Ta oli üks neist paljudest noormeestest, kes midagi ei tee, ega oskagi teha, vaid lõõvad aega surnuks naisi taga ajades. Poiss evis muidugi tipp-topp välisuse, olles alati hästi ja moodsalt riietud.

Kogu koduümbruses polnud ainultki neidu, kellega Charly ei oleks flirtinud. Nägin temas sel ajal, rumal nagu olin, suurt Don Juani, kuigi hiljem nägin, et sel poisil edu oli vaid noorte kogemusteta plikakeste juures. Ja seda oskas Charly N. kasutada, ajades segi iga plikakese pea.

Oma esimestele „peigmeestele“ olin ma ikkagi lihtne omasugune plika. Too Charly N. tegi aga sellise näo, nagu oleksin midagi sootuks paremat.

Tema ei kutsunud mind lihtsalt nime järele, nagu teised poisid, vaid nimetas viisakalt „preili Ly'ks“, nii nagu polnud seda teinud keegi varem.

Juba see preilikas nimetamine valmistas rõõmu ja pani südame põksuma. Edasi polnud N. sugugi kitsi kõlavate komplimentide ja kaunide meelitustega, mida noored poisid kunagi tarvitada ei osanud. See kõik tegi Charly mu silmis võluvaks, seda enam, et ma nagu kõik teisedki plikakesed iga öeldud sõna võtsin oma naiivsuses puhta rahana.

Ühtlasi hakkasin koos Alicega käima juba õhtuti väljas, Viru ja Harju tänaval, kus praegugi käivad tuhandad noored. Siginesid sealgi uued tutvused ja vahetati alati koduvärvase suudlusi. Iga poiss, kes mu koju saatis, pidas seda endast mõistetavaks toiminguks. Pidas veel mõnda muudki, mida ma aga sel ajal siiski veel sündida ei lasknud.

Ühel pühapäeva õhtul ei meeldinud millegi pärast Alicele sihitu hulkumine Viru ja Harju tänaval. Ta kippus liuväljale, kuhu läksin ka mina. Tehes mõne tiiru, jäime peatuma tantsijate juure. Peagi paluti Alice tantsima. Paluti ka mind, meeleldi oleksin ka läinud, kuna tantsule kutsuja osutus vä-

ga toredaks poisiks. Ent siiski pidin punetaval näol silmi häbene- des maha lüües kutse hüljama.

„Ma... kahjuks ma ei oska tantsida“, laususin segaselt, tundes sellist piinlikkust ja häbi, nagu oleks mind tabatud kuriteolt.

Et edaspidi sellistest juhustest hoiduda, otsustasin õppida tantsima. Opetajaks osutus Alice ja nädala pärast tantsisin liuväljal juba oma esimese tantsu.

Tants hakkas minule meeldima. Sai ju tantsides sobitada nii palju uusi tutvusi. Tantsisid kõik teised ja miks ei pidanud tantsima siis ka mina? Peagi aga muutus tants minule harjumuseks, küll liuväljadel, Alice juures ja ka kodus. Liuväljal käimine muutus otse nagu mingisuguseks haiguseks. Peaaegu igal õhtul käisin seal.

Vanemad selleks muidugi luba ei andnud, millepärast tundsin ennast väga õnnetuna. Abiks tuli siin aga Alice.

„Ly, küll sa oled aga rumal!“ lausus ta mu häda kuuldes. „Kas sa siis ei tea, mis niisugusel korral tehakse? Öeldakse, et minnakse koolimajja!“

Tegingi nõnda nagu Alice õpetas. Ütlesin, et lähen koolimajja laulu- või näitemängu proovile, tõeliselt läksin aga liuväljale tantsima. See tavalik vae, mida tarvitavad praegugi tuhandad teised, aitas alati.

Oma teada olime „suured elu- inimesed.“ Tänu Alicele olin nüüd põhjalikult tuttav igasuguste armuelu avaldustega. Alice oli ju nois asjus „vana kala“. Pölesin ka ise otse haiglasest uudishimust seda kõike tundma õppida. Eriti siis kui Alice juures olles olin tühjendanud mõne väikse veiniklaasikese, mida juhtus nüüd sageli.

Alice sõnade järele ei pidanud tohtima üks moodne preilike kunagi keelduda veini- või viina- klaasi tühjendamisest. Ja moodne preili tahtsin ma olla ju nii väga. Ja kiusatus aiva kasvas. Soov elada läbi ise seda kõike, millest

Alice ja teised sõbrannad kõditavaid lugusid rääkisid, pesitses lakkamatult hinges...

Ja siis see tuli...

Ühel õhtul Alicega liuväljal olles, kohtasin seal enne mainitud Charly N-i koos ühe teise harraga. See osutus Charly õemeheks ja oli üks tore härra. Charly öde, üks meie tuntumaid avalikke naisi, kes praegu muide gastroleerib Berliinis, sattus kuidagi kombulvalve alla ja sai „kollase pass-i.“ Et sellest vabaneda, nais üks Charly sõber Senta, nii tüdruku nime. Muidugi teatava summa eest. Koos ei elanud Senta ega too noorherra kunagi.

Tol õhtul liuväljal olid mõlemad mehed „vähem vintis.“ Nemad tegid meile ettepaneku — minna neile!...

Miks?

Oues on nii külm, toas aga hubane tantsida ja mängida gramofoni.

Mulle selline ettepanek ei meeldinud, kuna aga Alice tollega päri oli. Alistusin viimaks minagi. Läksime Charly õemehe korterisse.

Tantsitud ja võetud vähe viina, ilmnas peagi, mis oli kutse tõeliseks põhjuseks... Alicet ei näinud see heidutavat. Naeratades kadus ta Charly õemehega teise tuppa.

Ent mina? Seistes ammuoodatud asja ees, sattusin segadusse. Püüdsin pageda diivanilt, nuuk- susin, palusin, küünistasin...

Ent midagi ei aidanud. Charly oli ju tugevam kui mina... Ei enam meelitusi ega õrnu sõnu, vaid ilge ja tiirane isane, kes tungis ikka lähemale ning lähemale...

Ja siis — siis ei teadnud ma äkki enam midagi...

(Järgneb.)

Järgmises lehes jutustab tänase kirjutuse autor, kuidas:

Suur langus algab. Armastaja maski all on petis. Sünnipäevi peetakse. Esimene raha ihu eest saadakse.

Abielu ülesanded.

Abieluõnne peatingimused.

Abielu ei oel mitte ainult me-
tafüsiline, ei bioloogiline, ei ka
üksik majanduslik ega isiklik ko-
hustuste täitmine üksteise vastu,
vaid ta on peamiselt ja kõige en-
ne — armastuse probleem
selles mõttes, et erootilised suh-
ted on otsustavateks teguriteks
nende abielus.

Ristiusu maades — vähemalt
— ei ole praegusel ajal enam
mingit kahtlust selles, et abielu
sellisel kujul, nagu teda seni tun-
neme, ei täida tema peale pandud
lootusi. Abielu võib vahest viia
küll maapealsesse paradiisi, kuid
õige sagedasti muudab ta aga elu
päris põrguks. Ainult harva on
ta puhastuskohaks, millisenä öieti
oma sisu järele ta peaks olema.

Kuid kas sellest võiks juba jä-
reldada, et abielu on meie ajal
hoo is üleaurus ks muutunud? Abi-
elu instituudi kaotamise poolt sar-
nasena, nagu teda praegu tunne-
me, on palju autoriteetlisi isikuid
omi mõtteid avaldanud, kuid üks-
ki neist pole midagi paremat abi-
elu asemele luua suutnud. Ena-
muses ollakse aga abielu insti-
tuudi allesjätmise poolt: ja nen-
de hulgas leidub õige palju kuul-
said autoriteete.

Usklikkudele inimestele abielu
on püha, riigile ja ühiskonnale
enam kui vajalik, aga järeleole
— tingimata tarvilik. Naisterah-
vad võivad oma armastuse tar-
vidusi julgelt ainult abielus rahul-
dada. Ja enamikule meestest pa-
kub abielu kõige soodsamaid tin-
gimusi loovaks tööks.

Ülemaltoodu alusel peame tun-
nustama ja pooldama abielu, pea-
miselt veel sellepärast, et abielus
reguleeritud soliidsetes monogaa-
milistes armastuse vahetordades
peitub sugulise arenemise resul-
taat, mis abikaasade egoismi muu-
dab altruismiks. Ja see on väga
tähtis.

Tõsi on ju, et abielus tuleb
paljudel kannatada ja õige palju
kannatada, kuid ilma abieluta tu-
leks elus veel rohkemgi kannat-
tusi ette.

Nõnda siis, kui abielu instituut
on tarvilik, tekib tahtmatult kü-
simus: kas peame leppima rahu-
likult sellega, et paljudel juhtumi-
tel abielu ei paku meile õnne, vaid
loob õige suuri raskusi ja takis-
tusi, selle asemel, et meie häda
ja viletsusi vähendada?

Sellele küsimusele ei saa peale
arstide-seksoloogide, kellel võima-
lus abielu kulisside taha vaadata,
keegi õiget jaatavat vastust anda,
ilma seda küsimust pikemalt järe-
kaalumata. Kuid meie peame
püüdma kõigest hingest sinna
poole, et kõigi kättesaadavate abi-
nõudega abielus kestvat õnne
saavutada.

Ja selleks on tarvis mees-
pida neli peatingimust, millest ar-
mastus ja abielu-õnn ära ripu-
vad. Need on:

- 1) Abikaasade õige valik.
- 2) Abikaasade üldine hingeline
üksteisele vastavus.
- 3) Järeleloo küsimuse lahenda-
mine mõlemate abikaasade soo-
vide kohaselt.

Sonett viiulist.

Noil siniõhtuil, kui on hämar juba,
ja idast kerkib kollasena kuu,
(kuis ulatab ta oma punasuu
taas suudlema mu nukrat tuba),

kõik helehtub ja virgub minus siis
ning süda seisatuks kui peatuks:
on nagu taas meloodiasse reastuks
neid noote kurbi. Kasvab viis

ja paisub, hõljub, tormab üha
ning poognatõmbe karjatused mind
kui piigid läbistavad. Vere müha

taas kõrvus kuulen, näeksin nagu sind.
Kõik näib siis mulle jälle ilmas püha,
kuid haigestub taas kõigest väsind rind.

Ralf Kaaver.

4) Harmooniliselt terve sugu-
elu.

Esimese küsimuse kohta võime
ammutada teateid igalt vähegi tõ-
siselt arstilt, usuteadlaselt ja mõt-
tetargalt, kes inimese suguelust
või abielust kirjutanud, hoolimata
sellest, kas ta alles hiljuti või aas-
tasajangute eest elanud.

Ei ole tarvidust siin kohal kõi-
gi nende meeste arvamisi korrata.
Ainult kahju on, et nende vääri-
listele nõuannetele pööratakse liig
vähe tähelepanu, ja inimesed abi-
elluvad enamuses uisapäisa, kin-
nisilmil, möödudes üksikõikselt nii
väga tähtsast küsimusest, nagu se-
da on abikaasade valik.

Eriti toonitada tuleb aga nende
arvamisi, kes õnneliku abielu alu-
seks tingimata hea tervise
üles seavad, millele erilist tähele-
panu tuleb juhtida. Midagi ei mõ-
ju abielule halvemalt ja kestva-
malt, kui siin tehtud eksisamm.

Asjast huvitatuile võiks soovalt
soovitada järgmisi häid raamatuid:
Löwenfeldi — „Abielu õnn“, v.
Schäfferi — „Abielu filosoofia“
ja Lombroso — „Naise hing.“

Lugeja leiab sealt palju, mis
teda mõtlema paneb. Siin mõnin-
gaid mõtteid:

„Abielu on — vastastikune ko-
hustus ja ohver. Kui aga tahe-
takse abielu ideaalseks teha, siis
neab omakasu püüdmatuse aren-
dama kõrgeimale astmele.“

„Abielu on, võib-olla, elukoolis
suurim kasvataja tegur. Ja, nagu
kõik koolid, ei ole ta ka sugugi
kerge.“

Suurim hädahoht abielule on
igavus, mille all kannatavad eriti
naised, kes abielus oma elu ees-
märki ja mõtet näevad. Meeste-
rahvad kannatavad selle all pal-
ju vähem, sest nende huvi on
koondatud rohkem ametialalisele
tööle. (Järgneb.)

Tantsust.

(Enne ja nüüd.)

Tegelikult on tants stiil ja rütm
seatud liikumine. See liikumine on
aga omakorda inimelus võimsaim te-
gur, see on öieti meie olemasolu
alus. Peale selle on tants veel väl-
jendusvahend, nagu muusika, maal ja
keel.

See kõik näitab melle, milline suur
võimekus on tantsul. Kui vana tants
on, sellele on raske vastata. Veel
praegugi tuntakse loodusrahvaste
juures mitmesuguse tähendusega
tantsu, nagu uulsi, sõja, surma, ar-
mastuse ja muud tantsu.

Vanade kultuurrahvaste juures oli

tants suurimas lugupidamises. Ku-
ningas Taavetist teame, et ta tantsis
Jehooa auks. Paljud on tõusnud
tantsu läbi põrmust troonile, nagu se-
da teada ilusast Teodoorast, kes
oma tantsuga võlus keisri Justinia-
nuse, kelle abikaasaks ta sai hilje-
mini.

Ürginimese tundetantsust võrsus
rahvatants. Veel praegugi võluvad
meid rahvatantsud, mis peegelduvad
rahva hingeelu. Eestlaste tuntuimad
rahvatantsud on: Tuljak ja Kaera-
jaan; poolakatel oma — kirgeline kra-
kovjak, ungarlastel — kuulus tšar-
das, sakslastel Ringelrei'n jne. Rah-
vatantsust võrsus aeg-ajalt seltskond-
lik peotants ehk n. n. moetantsud.

Moetantsude kodumaa on Prant-
susmaa, nagu ta ju üldse on olnud
toonandjaks moeasjus Louis XIV-st
peale. Sealt võrsusid tantsud, mis
veel püsisid meie vanaemade ajal,
nagu kadrill, cotilok, pas de patiner,
pas de papillons jne.
Peagi sai sama kuulsaks Viini valss.
Viini valss omas oma haripunkti val-
sikuninga helilooja Straussi ajal. Vii-
masel ajal võeti eeskujul tantses Ing-
liismaalt. Tantsunimed, nagu two-
step, one-step, valse anglaise, —
tunnistavad, et nende kodumaa „old
England.“ Isegi kaugemale ulatasid
tantsulained, tuues meie salonge
neegritantsud, nagu charleston ja
black-bottom. Viimased aga püsisid
ainult lühikest aega. Nende iseloom
ei sobinud Euroopale.

Käesoleva hooaja tähtsamate moe-
tantsude hulka kuuluvad tango, ing-
lis-valss, fox-trott ja Viini valss.
Neid tantsiti küll ka juba mineval
hooajal ja üldjoontes on püsinud nen-
de temperament, ainult sammud on

muutunud ja muutunud on peaaegu-
kult nende stiil.

Praegusel ajal on moes pikad sam-
mud ja aeglane rütm. Nagu meie
poispea muutub ja lemmik-soengus
näeme õlgadele langevaid lokke, na-
gu pikad on daamide toaletid tantsu-
põrandal, — nõnda ka tantsus valit-
seb pikk ja kaunis samm. Ja kuigi
vast tulevikus tantsitakse jälle teisi
tantsu ning teisi samme, — peab
siiski soovutama, et igaüks, kel vä-
hegi võimalik, harrastaks tantsu.

Noorsoole on ta parimaks enese-
väljenduse, teiste tundmaõppimise ja
seltskondlike karjääri tegemise või-
maluseks. Tantsides hoiavad alles
noorust meie keskealsed. Ja isegi
vanad saavad aina kasu, vabal ajal
andudes sellele ilusale, kaunile, värs-
kendavale spordile ja kunsti alale.
Chypre.

Mõned inimesed elavad ainult
selleks, et ükskord surra. Aga nad
peaksid sellele mõtlema, et surm
kaduvust tähendab ja et loodus
ühegi eluavalduse sihiks ei ole ka-
duvuse määratud, vaid ikka —
elu.

Naise tragöödiaks jääb alati, et
ta seal veel armastab, kus ta peaks
juba vihkama.

Tark naine ei mõista ainult
oma meest, ta oskab seda ka talle
näidata.

Minu süda.

Kevadel, kui nooruõtuju
hoovab hingese,
ühe lillatse taju
peitfin südame.

Talvel kõndsin ütsilbuise
läbi lumetee...
Tähed paistisid — ühe nendest
peitfin südame.

Wiimati, kui tulid vastu
Sa, mu neiu, —
ma ei võinud — ma ta sinu
peitfin südame.

Oma südames seitsaadi
fannan iffa ma
seda lille, tähetaju
ühes sinuga.

Jaan Erel.

Me mõtted.

(Pühendatud Karmi Tannesele).

Me mõtted — need on nagu linnud
kes lähevad, tulevad taas;
kord tiivuga riivates pilvi,
kord sügaval rabeldes maas ...

Me mõtted — need on nagu tuuled,
mil suunaks kord ida, kord lääs ...
Me mõtted — need valusad tuuled,
mis tuigates hergavad pääs.

Me mõtted ... Oo, millal küll hakkab —
neil väsimat hulluslik tants! —
Kas hauaski keerlemast lakkab —
peal puusärgi kaane see valss? ..

Ervin Ulbo.

Ilusaim Eesti naine.

Mõtteid ja meeolusid Pariisi võistluse puhul.

„Päevalehe“ poolt korraldatud laialt ulatuslikul iludusvõistlusel krooniti kaunima Eesti naisena „Miss Estonia“ neiu Lilly Silberg, 24-aastane kõrgekasvuline veel blondiin. Tema näitsikuks osutusid 19-aastane Liisa Dolgosheva Pärnust ja väike võlv 23-aastane schatään Elise Steinmann Tallinnast.

Sadade võistlejate kaunitaride hulgas osutusid mainitud kolm ilusamaks. Jury, mis koosnes eranditult asjatundjast, tegi sellise otsuse üksmeelsest peale pikki kaalutlusi.

Ilusaim Eesti naine on leitud.

On huvitav tähendada, et Miss Estonia, neiu Lilly Silberg on samuti kui esimene Miss Estonia neiu Meeta Kelgo sündinud võrdlemisi vaeste vanemate, lihtsate käsitöölise lastena.

Mõlemad kaunitarid on õppinud nüüd juba suletud ühisgümnaasiumis ja töötanud shokolaadi vabrikus „Kave“ juures.

Nagu tähendatud, on Miss Estonia kõrgekasvuline sinisilmaline blondiin, naine, nagu sellest unistavad tuhanded mehed.

Miss Estonia ei võitnud üksinda kodumaalaste südameid, vaid isegi seda kõigile teisel, olgugi, et esimesed avaldatud pildid kaunitari ilu täiel määral maksvusele ei lasknud pääseda.

Ent avalikul kroonimisaktusel „Estonia“ kontsertsaalis, mis osutus liialt väikeseks selleks, et mahutada kõiki uudishimulikke, osutus kaunitari edu juba täielikuks.

Ei unusta vist keegi, kuis Miss Estonia helevaigse kleidis, majesteetlikult kui tõeline kuninganna, sisse astus saaliuksest, saadetuna teistest kaunitaridest. Oma esimese, otse võrreldult hurmava naerutusega, äratas kaunitar juba vaimustuspuhangut, mis ei tahtnud ega tahtnud lakata.

Ja sugugi vähem ilus polnud ka hetk vähe enne kroonimisaktuse lõppu, mil kaunitar, istudes oma troonil, süles veripunased ja valged roosid, ohkas nii raskelt ja väsinult, kuid siiski kuidagi imearmsalt.

See oli nii ilus ja meeleostuv.

On öeldud sageli varem, et Eesti naine osutub väga ilusaks.

Tema ilu pole, võib olla, küll nii peen, rafineeritud, kui mitme teise vahvuse naistel, ent on selle eest kuidagi soe, lähedane, kodune.

On mitmepool mujal tõiseid klasisilisi iludusi, ent siiski jätvavad nemad nägijad sageli siiski külmaks. Sest pahatihti on selline ilu ka külm ilu, ilma selle soojusega, mis ehib naisi laisalt laskuva Soome lahe lõunakaldalt.

Et Eesti naine on tõesti ilus, tõendas Pariisis peetud võistlus ilusama Euroopa naise leidmiseks.

Miss Estonia äratas Pariisi jõudes seal otse harukordselt suurt tähelepanu. Välismaa lehed ei leidnud küllaldaselt sõnu neiu Lilly Silbergi ülistamiseks. Ei ükski teine eestlane pole ilmalinnas niipalju huvi köitnud kui meie kaunitar naine.

Võistlusel platseerus Miss Estonia üldiselt teiseks Miss Prantsusmaa järele, kes valiti Miss Euroopaks.

Kostab häält, et see otsus ei olla tehtud õiglaselt, et Miss Euroopa valimise üle võib vaielda. Võib olla. Kirjutasid ju Prantsuse lehed ammu enne võistlust, et sel aastal on aeg Miss Euroopaks valida Miss Prantsusmaad. Asjaolu, et kahel eelmisel aastal osutusid Euroopa kaunitariteks naisteks ungarlanna E. Simon ja kreeklanna A. Diplaracku, ei rahuldanud võistluse korraldajaid — prantslasi.

Ükskõik, kuidas ka asi ei ole, ent võistlustulemused sellisena nagu nad on, peaksid rahuldama meid täiel määral. Neiu Lilly Silbergi platseerumine teiseks on küllaldaselt tähelepanuväärne.

Ilusa eestlanna edu peaks valmistama meile rõõmu ja valmistabki.

Pühapäeval saabub Miss Estonia Pariisist kodulinna tagasi. Ent sellega pole siiski meie kaunitar sooritanud kõiki matke, mida endaga kaasa toob üliväga tiitel.

Ees seisavad veel võistlused Berliinis ja Buenos-Ayresis, kus valitakse Miss Universum, — maailma ilusaim naine.

Kas naeratab ka seal meie Lillyle õnn?

Usume seda, usume, et ajad, mil eestlanna kannab tiitlit Miss Universum, pole enam magede taga, vaid Eesti naise üliväga ilu kogu ilma ees leiab väärrika hinnangu.

—ent.

Talvehommikul.

On hommik veripunane:
koit, palged külmaga...
Ja sädeleb kristalline —
maa, metsad lumega.

Ja sädeleb kristalline
jääs kitsas külatee,
mis kiirel sõidul kaugele
viib krigiseva ree...

Mis kiirel sõidul kaugele
viib ühes südame,
kus igatsemas päikene
ja lilled — kevade.

Kus igatsemas päikene
ja linde helev naer...
— Oh rutta, rutta talveke!
Oh sõna, aja-naer!...

ERVIN UIBO.

Printsess.

Noor naine tõusis lee mant tuld kohendamast ning sõnas seltsilisele:

— Sa ei usu, et olin kord printsess? —

Naeris siis irooniliselt ja kõvasti, oodates vastust lisas:

— Olin printsess. Sa võid seda uskuda ehk mitte, mul ükskõik. Ta seltsiline naeratas ning sütes helkis sini-punane leek.

Naine jätkas:

Kui hüljasin isa kindluse, olin printsess. Ja ma olin rikas. O, kuis olin rikas! Ma tantsisin ning laulsin rõõmu pärast, sest mu varandused ja rikkused olid lõppenud. Ent nüüd olen nii räbalais, kui isegi näed!

Noormees mõitis pilguga naise saledat musta rõivaga kaetud keha, ega vastanud veelgi.

— Ha, ha, naeris naine. Räbalad nad küll ei näi, ent mina olen räbalais. Ma pole enam printsess, ega mu koht enam isa kindluses. Olen selle maha jätnud. Sullegi olen omast rikkusest annud. Said jäänused. Mul pole nüüd enam midagi. — Naine ohkas, vahtides pisitillukeste leekide juubeldusse.

— Jah, mul pole enam midagi. Oh, kui vaeseks olen jäänud! Tuhandele olen kinkinud suudlusi, tuhandele kallistusi ning mõned

ki teist on pidanud mu keha mängukanniks. Ma naersin ja rõõmustasin ning Te suudlesite mu veripunaseid huuli kahvatuiks, viies mu paenduvate käsvarte kuuma. Te otsisite ikka vaid keha. Andusin mängule, ehkki hinges mu hingest võrratu häda, et piin hammastega pu. edas taandama sisemisi köidikuid. — Ent seda häda ei näinud teist keegi. Te nägite vaid liha. Naise hing on Teile ükskõik. Te põlgasite meid valet ja kergemeelsusest ning te ise otsitegi valelikud ja kergemeelsed. Mitmel printsessil oled aidanud Sa kaotada isa pärandust?

— Sa pead mind süüdlaseks? — päris mees.

— Ei süüdista kedagi, ehk süüdistan kõiki. Issand Jumal! Kas ei leidu Te hulgast ühtki, kes näeks me siseilma? Te aitate vaid ise meil pillata isapärandust, ning mil lõppenud kõik, lasete meid laskuda vaesusesse ja ühjusse. Ja, mul pole sulle enam midagi anda. Olen vaene! —

Sööd mustusid, lakkas leekide mäng. Naise hääl oli väsinud ning trööstita, ent pöördudes mehele, ütles:

— Usud nüüd, et olin printsess? Arno.

Armastus ja surm.

Tallinna tantsusaalide kuninganna traagiline armastus.

„Väike kuldkihar“, — nii hüüdsid teda kõik ja sellena mäletavad teda neiukest praegugi need pealinna noored, kes aastat viis-kuus tagasi külastasid järjekindlalt kohalikke tantsusaale. Ja seal võis siis alati näha ka „väikest teesiljat, kes kunagi meie peosaalide parketipõrandail liikunud.

Temperamentne ja vallatu, kelm naeratus sädelevas silmis, selline oli see armas plikakene alati, ümiseses tantsu ajal kaasa oma lemmikviise. Sooritas keerulisemaidki tantsusammud imetlusväärse kergusega. Ja selline oli ta vahete-vahel siin-seal lavadelgi esinedes kui ühe kohaliku balletikooli andekas õpilane.

Iga noormees oli õnnelik, kui võis „väikese kuldkiharaga“ tantsida kas või ühegi tantsu. Neiu aga kadestasid ikka Helve — niigi nimetas kuldkihar vahete-vahel ennast sõprade ringis — kergust ja edu.

Ent „kuldkihar“ naeratas ainult sellele kõigile, jättes tähelepanemata võidetud südamed ja poiste paluvad pilgud.

„Kui ma kord peaksin valima oma le sõbra“, tähendas ta sõbrannadele, „siis valin ainult sellise, kes ei kuulu alaliste peoposte hulka.“

Ja nõnda sündiski. 1925. aasta sügisel hakkas Helve ümber tiirlema noor üliõpilane K., võrdlemisi rikkaste vanemate ainuke poeg. Sõpradega juhuslikult peole sattudes, nä-

gi ta siin „väikest kuldkiharat.“ Neiu võlus noore üliõpilase täiesti, ega suutnud ise ka toreda sihvaka tudengi vastu külmaks jääda.

Nii hästi nagu nüüd oma armastatuga ei tantsinud kuldkihar kunagi varem. Värisedes ärevusest ja õnnest, rääkis ta sõbrannadele alati oma armastusest...

Ja suur pidi olema see armastus... Kurtis ju Helve tihti, et muidu oleks kõik hea, ent Dodo, armastatule, ei meeldi vaid see, et ta tantsib. Et armastatule rõõmu valmistada, loobuski Helve oma armsamast ajaviitest — tantsust...

„Väike kuldkihar“ sõitis koos Dodoaga näid Tartusse. Ta jättis senised sõbrannad, jättis kõik-kõik, et aga saaks olla ainult armastatud mehe juures, kellele elul ei näi olevat eesmärki ega mõtet.

Kirjades, mida Helve kevadel ja suvel Tartust sõbrannadele saadab, räägib „väike kuldkihar“, et ta alles nüüd aru saab kui ilus on elu, kui hea armastada ja armastatud olla. „Väike kuldkihar“ on nii õnnelik, „nagu seda olla võib aastatuhandete jooksul ainult mõni üksik.“ Nii kirjutas ta ise.

Elu ise aga on juba kord nii õel, et purustab alati suurte armastuste õnne. Nõnda ka siin.

Üliõpilase vanemale ei meeldinud poja vahetõrget „ühe niisuguse naisega, kes esinenud laval.“ Ärvatakse

ju meil üldiselt, et naine, kes olnud laval, on langenud...

Katsed poega sundida vahetõrget katkestama, osutusid asjatuks. Jäi järele ainult Helve ise. Aga kuidas teda sundida loobuma armastatud mehest? Leiti siiski kuldne vale.

Dodo isa sõitis Helve juurde, öeldes, et kui see ta poega tõesti armastab ja selle tulevik tühjaks on, lahku poisi juurest. Poiss ei suutvat muidu õppimist ülikoolis lõpetada. „Hiljem, noh, siis võite ju abielluda“, valetas isa.

Ja Helve tuli, et Dodo õppimist mitte segada. Tuli jälle oma endiste sõprade juurde, süda tulvil ahastust ja valu. Aga ta, see tüdruk, polnud nüüd enam endine vallatu „väike kuldkihar“. Nüüd oli ta sageli nukker ja kurb.

Isa oli aga vahepeal poisile selgeks teinud, et sellist neidu kui Helve ei tohi armastada. „Näe, nüüd ta põgenes su juurest sinna, kus oli varem. See meeldib temale rohkem kui sina,“ olla isa valetanud nagu selgus hiljem.

Ent Helve ootas siiski, — ootas päeva, mil tuleb Dodo õppimist lõpetades taas tema juure. Kas tuli aga Dodo? Ei. Ta saatis vaid suurema summa raha kirjaga: „See, alatu naine, on tasuks Sinule aja eest, mida kulutasid minule. On küll vist natuke vähe, kuid usume, et mõni rikas tasub Sulle paremini.“

Mida pidi ütleva „väikese kuldkihar“ süda sellise alanduse puhul? Kes seda teab...

Ent varsti heitis ta voodisse. Ode ja endised sõbrad, püüdsid lohutada ja trööstida nii kuis oskasid.

Ent „kuldkihar“ ei tõusnud siiski enam.

„Mida peaksin tahtma veel elult?“ lausub ta mõtlikult ja vaiki. „Kas polnud mu õnn küllalt suur?“

Jõulu õhtul, mis arstide arvates pidi olema Helve viimane, kogunesid mõned vanad tuttavad veel tema juure.

Kahvatu ahtake näoke lumivalgeil patjul, nii ta siis magas, nõrk vaevalt märgatav naeratus näol. Oodati ka Dodo, keda Helve on lasknud kutsuda.

„On ta juba siin?“ pärib Helve ärgates.

„Ei...“

„Kuhu ta nii kauaks siis jäeb?.. Tean, et ta täna tuleb...“

Trepilt kostavad sammud. Helve kuulatab. Sammud mõõduvad. Helve pea vajub jõuetult tagasi patjadesse.

„Ah, kus ta küll on?.. Tahan temale veel öelda, et olen kõik andestanud,“ sosistab vaikselt Helve. kes teab, mis teda ootab.

Oues sajab pehmet laia lund. Kirikutornides hakkavad hellisema jõululokellad. Helve kuulatab. Näib, et ta tahab öelda veel midagi, ent vaikib... Sest „väikest kuldkiharat“ ei ole enam...

... Minutit kaks hiljem. Tuppa tormab mees. Ta tabab kohe, mis on juhtunud. Sõõstudes voodi juure, haarab ta neiu kää, laskub põlvil ja nuuksub:

„Helve!.. Arka! See olen ju mina, sinu Dodo... Tõuse, kuldkihar, tõuse!“

Ent Kuldkihar ei tõuse enam kunagi...

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi

Armsad „Abielulehe“ lugejad!

Kas on kellegil kogemusi „esimesest armastusest“ see andku ka mulle veidi head nõu. Olen abielus, 25 a. vana ja praegune mees armastab mind päris tõsiselt. Ei saa ütelda, et väga õnnelik oleksin, ega ka mitte õnnetu. Aga kaugelt minevikust hiilib esimese armastuse vari alati mu mõttesse. Väike kuradike sosistab niisugusel juhul kõrva „Sa oleksid võinud õnnelikum olla“... Meeleolu on rikutud, tuju pahur ja tõuseb rahuldamatuse praeguse elu vastu. „Esimene armastus“ ei unu meelest ja arvan, et ei suuda seda ka tulevikus unustada. Mis teha, et suudaksin unustada kauge mineviku ja elada olevikule?

Luule Tallinnast.

Andke nõu!

Olen noormees parajas elueas. Oman kindla koha väikese palgaga, mille tõttu midagi rohkem tulevikus ettenäha ei ole kui ainult aastate pärast mõne krooniine palgakõrgendus ja ei midagi muud, mis ainult sööb mu närve ja see on kõik.

Mõni aasta tagasi hakkas mind huvitama ballet (lavatants), milleks olen nüüd pühendanud kõik oma vaba aja — sest õpin ühes kohalikus balletistudios.

Edusammud on võrdlemisi head, kui aga oleks aega rohkem päeva. kodus harjutada. Olen hea tempe-

ramendiga, mille tõttu meeldivad mulle ainult karakteritantsud, missugused ka alati läbi löövad, ning esinemistel olen saanud suure vastuvõtu osaliseks. Nüüd aga korraga kerkis minus kahtlus kas meeldib rahvale üldse mehe tants, sest eeldakse ju selles näha ainult naisterahvast — ballerini ja, et kui aplodeeritakse ja öeldakse kiitust, et seda tehakse ainult viguri värsast — niisama, ja kui tantsid koos balleriniiga siis kindlasti ainult temale, kus jällegi meespartner üleliigne on — nii mõtlen.

Ja vanemad, kui kord neile sellest rääkisin ei taha üldse kuulda — leivad et selles mingisugust tulevikku ei ole.

Endal on aga kindel tahe kui ainult oleks alguses rohkem raha, et saaks

ära sõita siit, sest meil sellega elada ei saa, kuna väljamaal suurtes kabareedes meestantsija, kui tal on hea partner, võib suurt raha teenida nii räägitakse.

Palun vastake kõik kes Teie lugupeetud „Abielulehe“ lugejad külastate balletiõhtuid ja kõrtse kabareedega, kuidas meeldib Teile mehe tants ja kuidas Teie sellele suhtute, kuna loobuda tantsust kaoks sellega mul praegune tahe.

Howard.

Kas võib leida sõpra abielus proua?

Olen abielus, 25-aastane meeldiv proua. Puudusi ei kannata, kuid hingeliselt palju. Sest mehel on õige vä-

he aega minu jaoks. Pealegi on ta 10 aastat minust vanem. Lahku minna temast ei taha: ta on hea mees mulle. Lapsi meil ei ole. Elu on hea, aga hinges piinab valu, tunnen igatsust sõbra järele. Austatud lugejad, palun öelge, kas võib leida sõpra abielus proua? Ja veel ajalehe kuulutuse läbi.

Palun vastata ka meeslugejaid.
„Igatseja“ Tallinnast.

Kas seltskond annab andeks?

Olen ilus, aga mind armastab noormees, kelle välimus inetu on. Hingeliselt meeldib ta mulle, kuid kas suudan ka edaspidi armastada teda. Vanemad ütlevad, et mehe ilu peale ei vaadata. Ei tea, kas astun õige samm kui abiellun temaga?

Amanda P.

Miks?

Austatud kaaslugejad! Mitmet puhku olen mõelnud, miks ei taheta tunnustada üldises vabaabieli, kuna see minu arvates palju ideaalsem — loomulikum ja paljuil juhul ka õnnelikum — kui niinimetatud „seaduslik“. Ei suuda mõista, miks on inimesed sarnased, et vaid „kammitas“ osatakse elada. Oleks huvitav, mis arvavad teised mu küsimusest. Miks vaatate ehk teiegi viltu, kui kuulete — see ja see olevat vabalt jne?

Fuuria.

Kesktalve kirk.

On olelu mu kahvatu kui vahast —
ah päeval autorööök mu unelused lõikas! —
mil mõtisklesin — tüdruk — Sinu piimjast nahast ...

Ta täna aeglevalt mu aknast mööda põikas
nii vetruv-nõtke noorte puusadega —
ma valulesin hetke oma kires võikas.

Su silmist hääletult mu poole kutse hõikas —
sest kummalisest paigast vanglast hahast ...
Ent unelmpõllud üles küntud rahutuse sahasta:
mil saabud jälle kevad — lihast muusadega!

KARMI TANNES.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Kas suudab meie adielu tuua õnne.

Abielus on sageli vilksatanud kuulusi sellelaadist naimisist, kus mees noorem kui naine. Ka minuga on lood samasugused — kavatsen nimelt abielluda enesest viis aastat noorema mehega, kes muidu küll kõigiti puhtmelilik eksemplar jne. Huvitav aga on kuulda laiemal reegioni arvamusi ses suhtes — kas töötab mainitud adielu ka küllaldaselt määralt sansse mõlemate poolte suhteliseks rahuldamiseks ja kooskõlaks, nagu see tarvilik ühes enam-vähem moodsas kooselus?

Olen nimelt 27-aastane daam, mees aga, kellega naituda kavatsen, alles 22. Mees on majanduslikult kehv, kuna mina evin vajaduslikke tulunduslikke ressursse. Millised arvamusel on „Abielulehe“ lugejal — kas suudab selline kokkuastumine tuua õnne, mida me mõlemad küll eeldame, sest mõistame üksteist pea solidaarselt?

Ainus lahkeli, et olen vanem ja kindlustatud majanduslikult, kuna mees peale „kuluse nooruse ja optimismi“ mingeid maiseid atribuute ei evi. Kas see ainus lahkeli ja dissoneeriv joon aga ei kujune kord üldiseks perekonna-idüllil laostajaks teguriks?

Jojo Türitl.

Mida peale hakata?..

Olen 19-aastane noormees. Senini elades ainult hariliku sureliku igapäevast halli elu. Kuid nüüd leian, et sel ei ole mingit väärtust, mingit sihti, mille pärast maksaks veel pätkest näha. Pealegi olen viimasel ajal väga kurvameelne ja vahest ilma vaimele tasakaaluta, mille tagajärg

mind ei huvita seltskond, ei ka mingi on: kalduvused vabaturmale. Ja üldse muu asi, ainult väljaarvatud — kirjandus. On küll huvi kirjanduse ja kirjatööde vastu, aga sellel alal ei saa ma midagi peale hakata, sest et esiteks puudub selleks vastav praktika, teiseks olen vaid väikse haridusega. Austatud „Abielulehe“ lugejad ehk teavad anda mingit nõu, mida peale hakata?

„Võõras.“

Vastus „Valust nõrkevale Lillyle“.

(„Abieluleht“ Nr. 1.)

Olete tõesti palju läbielama ja kannatama pidanud. Kuid neid saatuse hoope ei saa endisel kujul enam küll kuidagi parandada. Katsuge unustada valurikas minevik, e'age tulevikule! Otsige omale sõber, kes teid mõistab. Otsige omale sõber, kes Teid mõistab. Soovin Teile, et armastaksite õnnelikult, looksite uue kodu, kus ei puudu särasilmased väikesed kilkad lapsed. Usun kindlasti, et olete siis ka õnnelik ja unustate kurva mine-

vik. Inimese elu on ju üürrike ja elus üksainus kordki õnnelik olla. tasub kõik endised kannatused. Mina olen senini samuti palju kaotanud ja ei mitte midagi võitnud, kuid loodan kindlasti, et ükskord enesega rahul saan olema. Nii siis, kurb Lilly, soovin Teile palju õnne truu sõbra lelmiseks.

Maimu — Jõgevall.

Vastus „Vanatüdrukule“.

(„Abieluleht“ Nr. 1.)

O-oh! — Tuhat ja tüline, või vanatüdruk sihib nii süütult meestele pilhta, arvates, et ilma värvi korraliku elukommetega neiu huvitab ainult läbielanud elumehi. Ei! — Värv, mida igast vürtsikauplusest, paar-kolm senti grammi eest makstes, osta võib, ei huvita minu arvates ühtegi tõsiselt elule-vaatajat meest; huvitab vaid ainult elukutselisi flirtijaid, kellel pole aimdustki elust, ega ka võimalust ühtegi neiu õnnelikuks teha. — Kui Teid loodus iluga mitte krooninud ei olnud, — olek-

site pidanud tingimata värvisid hädaabinõudena tarvitama; sest iseenesest juba mõista, ei meeldi tuhalabida taoline naisterahvas ühegi mehele. Meeldib vaid hädapärast mõne saamatu kohmakale, kellel mehe välimuski puudub; või teinekord niisugusele läbielanule, kellelt pillamine riisunud ilu, aated, varanduse ja „Saaks aga mõne naise tukikese, lõpuks rahulikult toonil lausub. — kellel natuke varandust et jälle meelelahutuseks mõne topka võiks teha.“

Oles vanatüdrukus jäänud arvata, et see oli alles õnneseen, kes tublisti flirti lõi, seega mõne viletsa mehekesse sissevedada sai ja et flirt ongi kõige ajakohasem relv, millega kõikide meeste südameid võib äravõita. — Ei! — Flirt tuleb lugeda alatuks võtteks, mida praeguse aja daamid kaunis ohtralt püüavad tarvitada, et ülekõõdud saada ja siis alimentide maksimise või mõnel muul tagajärjel mehikest abielluma sundida. Niisugusel teel saavutatud adielus ei peitu mitte õnne; peitub vaid ainult õnnetus ja raske moraalne kahju.

Nii on Teie pilkav süüdistus lihtsuse ja korraliku elukommete soovitajate kohta natuke üleliigne ja ei ole ka tõsi, et loomuliku iluga ei saa kedagi ligitõmmata, sest ligitõmbamiseks ei ole magneedi rauda ega kartulijahu tarvis. — Peab vaid olema mõteline, elav ja tingimata korraliku ülespidamisega, aga mitte mõni tuim tolmunud sfinksi taoline asi, mis üles on seatud kesk kõrbe liiva lagendikku ootama, ainult päikese tõusu. Niisugusele tuimale kivimürakale ei saagi kunagi päike tõusma, ja kui kui ta ka sada korda päevas tõuseks, jääks ta ikkagi ootajaks kesk liiva lagendikku.

Maranamäe Juss.

Sa tulid mu feele.

Sa tulid mu feele, kui koidukiir,
Kui valgusähvatus õhe ...
Lõi kumama unistusrandade viir,
Muutus valgemaks mure-õõ jahe ...

Sa hurmai kui põhjalas tähtede hulk,
Kui kuu-kiir talvises ilus.
On nõiduv su unistav silmade välg —
Kui allik all kaski, hõbetüvede viilus ...

TORMICIND.

Alias Markuse Ringhääling.

Oh sa armas taevast, saevas ja aia alumine roigas, nüüd on kogu pool maailma nende iluduskuningannade, või nagu raasike kultuurilismas keeles öelda, misside vaimustuses. Nagu te ise, kallid kaaskodanikud teate ja olete, oli möödunud nädalal nii hirmus kange „miss Euroopa“ valimine, et Issand heida armu! Iga nina (muidugi teada saapa ning viinaninad mahaarvatud!) hõiskas kaasa meie iluduskuningannale, kui kuulda sai, et saanud teine otsekohe teise koha, et ikka küll on ilus, küll on põnev! Ja mis seal ikka, meie Lilly on ikka kena tips ka — oleks järele ikka raasike rohkem erapoole-
tun olnud, võib-olla, oleks esimese koha ka välja vinnanud! Aga noh, olgu peale, oleme rahul, ja loodame ikka raasike selle peale kah, et meie „miss“ sõidab ju „miss Maakera“ valimistele ka!

Aptsichhh!!! Nii siis ikka iga kodanik, kellel vähe tolest asjast aimu, hõiskab ning laulab kiitust iluduskuningannale. Hosianna kõrges! Halleluujat! Ainult mina va patune hing ei hõiska tepe mitte nende nais-
te ilule vaimustuses kaasa. Iga lugupeetud kaaskodanik, kes mu minevakordset ringhäälingut luges, saab sellest üliväga hästi aru, ent kes toda minevakordset häälingut ei lugenud, neile ütlen siinkohal otsesteed puh-
tast südamest välja, et va Markus veetakse sadamasse, (rõngas ninas!) kus laevad seisavad, väljamaa saapa-
määrdeid, lõhnaõliid ning puudrid laadungiks, vaid ikka hoopis abielusa-
damasse!

Tjaa! See pole mitte niuke harilik asi, nagu nüüdse ajal see suurkaup-
meeste ning pankade pankrotilood,

vaid ikka hoopis keerulisem ja vee-
rulisem. Nagu te ise, kulla lugejaist abielumehed teate, on too abielusa-
dam üks niuke hiiglamaa imelik ja vigurine koht, kus nii palju miine ning veealuseid karisid asub, et...
et Issand heida armu! Ei saa öleti ümber vaadatagi, kui korraga praks ning põmm! Oledki mõne kari või miini otsas. (Annaks armas Taeva-
isa, et ta niigi läheks!)

Aga... nüüd pean ruttu selle lori lõpetama, sest, vaat' naisemees on ikka ja alati niisugune kahjatse-
väärtne olevus, kel politseinik alati tahes või tahmata kanul. (Kui hästi läheb, siis kuklas ka!) Ja mitte veel niisugune politseinik, kes püksa kan-
nab, vaid ikka kleidiga „seaduse-
silmi“ — ühesõnaga see oma kulla-
kallis naisterahvas.

Aga niipea kui too suhkrumusi-
ke su kirjutisele (esmaajoones mõnele ar-
mastuskirjale...) manu saab, siis üt-
le aga rahuga:

„Issand, sinu kätte annan oma
vaimu!“

Siis pole enam muud, kui üks
hale ja armas ragin, tuhk ja tolm ta-
ga, ning too suhkrumusi, kulla-
lakallis olevusekene, trambib jalgu
vastu maad ning kärgib nagu esime-
senumbri veltveebel mõne metsa ning
soode tagant tulnud noorsõduriga,
nimega Ants Tohman.

Nüüdsest peale on mu Ly (sündi-
nud Liide Lutsakas) mul päris sea-
duslik abikaasa. Möödunud nädalal
registreerisime ning ajasime säära-
sed perekonnaseisusse puutuvad as-
jad jutti, ning nüüd loeme mõlemad
„Abielulehte“, sest „Kosjaleht“ abi-
elumehel ikka nagu ei sobiks hästi...
aptsichhh!

Alias Markus.

Lahutuskojast.

Vaikus.

Möödunud laupäev lahutuskojas
möödus nii vaikselt nagu seda kaua
pole enam olnud.

Kutsutud oli viis paari, kuid neist-
ki oli üks omavahelise kokkuleppe
saavutanud. Jäi järele ainult neli
paari, kes ühisel kokkuleppel ka la-
hutati. Vaikus ja sõbralik vaim va-
itses siin täiesti.

Neljaks paariks osutusid:

August ja Juuli Orel, kes abielu-
sadamasse purjetasid alles möödunud
aasta esimesel märtsil. Vaeur poole
aasta möödudes, said mõlemad aga
aru, et selle sammuga tehti viga.
Parandust võis tuua nüüd ainult la-
hutus, sest õnn säras ikkagi teistes
silmad. Ja nüüd võivadki mõlemad
seda teistelt otsima hakata.

Ka Meeta ja Rudolf Hansonid ei
saanud ühist õnne kuigi kaua maits-
ta. 10. veebruaril 1928. a. peeti nende

lahutus. Ent nüüd mõtlevad mõle-
mad, et oleks parem kui seda peetud
polekski. Armastus on kadunud ja
mustad kõuepilved katnud õnnetae-
va. Vaid üksteisest lahkumine on see,
mida veel soovitakse.

Ka Käthe ja Theodor Eichen'ite
ühisesse ellu on tekkinud õnnekriis,
kuigi see 9. augustil 1924. aastal
Oleviste kiriku altari ees seistes
tundus võimatu. Tollest, mis oli
siis, pole järele jäänud enam midagi.
Ka abielust ei jää järele enam mi-
dagi peale mõrude mälestuste, ku-
na naisele antakse tagasi neiupeölve
nimi.

Oitsval öiekuul, nimelt 23. mail
1919. aastal ühendasid oma eluteed
Natalie ja Harri Felduhnid. Ka ne-
mad ei taha enam eluteed ühiselt
jätkata ja parem juba lahkuvad.

Õiguse kaalukojast.

Armastus ja seitsmes käsk.

Oli ilus see õhtu, mil pealinna poiss
Paul jalutas Kadriorus üksinda kui
isahunt küünlakuu õöl. Eelsõigisesel
sügavsinises taevast kumas kahvatu
kuu, vilkusid tuhanded tähesilmad ja
põlised pargipuud kohisesid nõnda
vaikselt ja õrnalt, nagu laulaksivad
kellelegi vaikset unelaulu.

Paul ohkas ja vaatas, vaatas sina-
vat taevast, vaatas kahvatut kuud ja
vaatas ka neid kenä neiuksi, kelle
silmad pargihämäruses nii ahvatle-
valt ja kutsuvalt särasid.

„Kui ilus oleks istuda ühe sellise
kaunitariga kusaqil puistee pingil!“
mõttes Paul, silmitsedes kadedalt neid
kes olid kahekesi.

Paul ohkas, harutledes kas mak-
sab mõnele preilikesele „külge lüüa“
või mitte.

Ent kahklemiseks polnud siiski
enam aega. Sest, — jah, see, kes
eemalt lähenes, oli ju tõesti preili
Esther, keda Paul varem noh nii na-
rukene tundis.

Kübar kerkis peast ja lõi kas õhus
kauni looga. Preili Esther naeratas,
noogutas pead ja seisatas.

„Taevakene! See olete teie.“ nae-
ratas ta. „Kui ilus, et ka teid vahete-
vahel näeb.“

Paul rõõmustas, pakkudes Estherile
oma seltsi.

„Kas tohin paluda, et istuksime ku-
sagil?“ päris ta aralt.

„Aga muidugi!“ naeratas Esther
uuesti. „Õo on ju nii ilus, luuleline...
Patt oleks sel õöl minna koju...“

Ja nad istusid. Alul väike viisakas
vahe vahel, ent siis ikka lähemal ja
lähemal. Lõpuks oli Esther koguni
Pauli süles, suudeldes ja kallistades
teda nii kuumalt kui ehtne hispa-
niatar.

Õo oli ju nii luuleline ja ilus... Ja
on's ime, kui ka südames hakkasid
helisema õrnemad tunded.

„Kui kuum, kui õrn ja armas oled
sa, mu poiss“, sosistas Esther, ennast
Paulile lähemale surudes.

Heidik.

Õo süvenedes harrast rahu väljast pildus
mu kõrvu endamisi hoigav iil —
kui jälle õitses üksinduse valge lill —

Ma kuulsin äkki kuskil võikalt ilkus
kui mingi ebamaine, võõras pill,
Sealt helinoote julgeid vaikus-merre tilkus . . .

Ah, olen jälle heidik, olen hulgas —
ma ennast kardan pikil, sügeil õil, —
mil olen matkamas nii kohutaval teil —
kus järele mul ükski iial ärgu tulgu . . .

KARMI TANNES.

Pifne.

Pildike elust.

Nende elu on alaline riid ja
sõda.

Nad ei olnud veel aastatki abi-
elus, ometi oli see aeg naise mee-
lest otse terve aastasaja pikkune
olnud...

Viimasest ägedast riidust oli ai-
nult paar tundi möödunud. Naine
istus laua ääres ja mõtiskles, pilk
kuhugi kaugusse juhitud. Kaugusest nägi ta äikese pilvi
tõusvat, millest välguvad nagu ring-
levad ussid läbi põimlesid.

Ohk oli raske, lämmatav ras-
ke...

Loodus pidutses piisita mässu-
pidu: kõuekärgatus järgnes kõue-
kärgatusele, tulejoad lendasid tae-
valaotuses, kui tiivulised maod...

Maja harjat kerkis suits ja
tuli — väik oli sisse lõõnud. Pääs-
ta ei saanud midagi...

Ehmatus tegi naise pool nõr-
gameelseks; mehel on mõlemad
käed tulest rikutud — ta on tööks
kõlbmata.

Kuid sama mees hoolitseb
nüüdki veel nii hellalt oma naise
eest. Käsikäs rändavad nad

mööda maad, ning mida iganes
on võimalik teha oma elu ker-
giituseks, teeb mees nurinata —
kannatades...

Nad ei riidle enam: on riidle-
mise hoopis unustanud — nad
on ju nüüd armetud kerjused...
Kuid seegi naise tugi kaob: ta
sureb võõrsil — lageda taeva all.

Ja alles nüüd tunneb naine oma
võimatut viletsust, oma piiritud
piinu, nüüd alles tunneb ta, kui
palju mees temale väärt olnud,
— isegi kerjusena...

Meeleheite ringutab ta käsi:
— ärkab siis unest.

langeb kaebades põlvile ja —
Ta oli laua taha tukkuma jää-
nud ja unes selle hirmsa etenduse
läbi elanud...

Läbi ja läbi märg mees astus
sisse ja äritusest värisev naine
langes tema kaela — langes esi-
mestk orda tema rinnale, kõike
andeks paledes ja kõike andeks
saades...

Nende vahel ei kuuldud edas-
pidi enam riidu — naine on sõna
pidanud, sest ta elas ju unes läbi
— elutõe — raske elutõe...

„Ja sina... sina oled veel arm-
sam...“

„Ainult täna...“

„Ei! Alati, alati oled sa armas...“

„Ei, poiss, ainult täna... praegu
olen sulle armas...“

Ja tõesti. Peagi märkas Paul, kes
kohtukoridoris tuttavatele pikalt ja
laialt lugu seletab, et taskust on ka-
dunud rahakott.

Kustus õo võlu ja neiu armsus.
Vaid Esther võis kallistuste ajal võt-
ta rahakoti.

Kohtus tunnistab Esther oma süü
ka pisarsilmil üles. Ta nuuksub nii
lootusetult, nagu laps, kellele tehtud
valu. Mõõda kahvatuid põski jookse-
vad pisarad, mis läigivad kui pärlid.

Vaja oli uusi kingi ja neiu, kellel
pole mingisugust teenistust, ei suut-
nud võita kiusatust.

Ka Paulil näib hakkavat kahju tol
õhtul nii armsast Estherist. Ta pomi-
seb midagi ja saadab neiu kaasa-
tundliku lohutava pilgu. Vaene tüd-
ruk!

Ja Estheri ei heidetagi vangitorni,
kui ta kolme aasta kestel uusi kuri-
tegusid toime ei pane, vaid peab
meeles seitsmenda käsu.

Paulilegi näib säärane otsus meel-
divat. Sõbralikult naeratades astub
ta Estheri juurde, pomiseb midagi an-
destusest ja lahkub siis koos neiega,
kelle silmist valgub ikka veel pisa-
raid.

Naljad.

Võimatu töö.

Kord hooples ühes restoranis
keegi üliõpilane, et ta teadvat kõik.
Viimati lõppes ühel naabri laua

taga istuval habemikul kannatus,
ja ta hüüdis teravalt:

„Härra, oleme küllalt teie osku-
sest ja tarkusest kuulnud, kuid
nüüd ütlege kord ka, mis teie te-
ha ei või. Ja ma kinnitan teile, et
mina seda võin.“

„Mina!“ — ütles üliõpilane,
„mina ei või arvet kinni maksta
ja rõõmustan väga, et teie võite.“

Täpselt vastanud.

Isa: „Karl, ma annan sulle
aritmeetilise ülesande lahendamise!
Kaks voorimeest on üksteisest viis
versta kaugel. Uks, kes ees on,
sõidab tunnis üks verst tasem, kui
teine. Kus nad kohtuvad üksteist?“

Karl: „Kõrtsis, isa!“

Suur õnnetus.

A. (restorani poole minnes):
„Vaata, kus õnnetus, leidsin prae-
gu, et mul raha pole!“

B. (kurtes): „Noh, minuga on
siis palju suurem õnnetus juhtu-
nud, sest mul on raha kaasas!“

Näitlik õppeviis.

Meesterahvas: „Vahe on ju üs-
na lihtne! Vaata, Minni, sõna
konkreet tähendab midagi käega
katsutavat, silmale nähtavat, nä-
teks — minu püksid.“

Naisterahvas: „Ja abstrakt on
siis minu püksid.“

Vastutav toimetaja ja väljaandja

A. Jürisson.

ABIELUNURK

Ihaldan uut kodu!

Tahaksin leida korraliku mehe, kes oleks nõus rajama uut kodu minuga. Olen 32 a., kasv keskmise, brünett, esimesest abielust lahutatud. Oman kaks last, poja ja tütre, kes pole enam väiksed.

Kes tahaks olla neile eeskujulikuks isaks, sellele tahan olla hea ja armastaja naine, kas jäädavalt ehk ajutiselt.

Olen korraliku välimusega, energiline naine. Oman kindla elukutse, millega teenin umbes 75—80 kr. kuus. Ma pole ka jonnakas ega nõua oma mehelt suuri elu-hellitusi. Tahan olla temale vaid truiks eluseltsiliseks ja abiliseks, et oleks kergem elust läbi saada.

Kes teie, mehed, olete pettunud elus ja soovite luua uut kodu, kirjutage slt. „Ivi-Ava“ all.

Kas tohib vaene mees abielluda rikka naisega?

Tihti olen selle peale mõelnud, kas tohib vaene mees abielluda rikka naisega, ehk võib sellest hiljem tekkida üks korralik abielu-tüli. Olen kaine ja korralik noormees, 26 aastat vana ja veel senini puhasverd poissmees ja just sel lihtsal põhjusel, et olen vaene. Abielluda ju võiks, kuid mis hakata peale, kui oleme mõlemad vaesed? Rikkad naised jälle vaevalt abielluvad vaesega. Kes soovib, kandideerigu?

„Faverol“.

Seismajäänud kirjad: „Neitsi Marie“ — 5, „Arno“ — 1, „Peedu 22“ — 1, „Sirly“ — 4, „Korralik mees“ — 3, „Et igav ei oleks“ — 5, „Rina“ — 2, „Kui ilusad, kui värsked on veel roosid“ — 3, „Asjata unistus“ — 2, „Pandimaja pileti nr. 462743 ettenäitajale“ — 16, „Ets Eriane“ — 23 kirja.

Karusnahkade tööstus

Dunkri t. 5—2

Võtab vastu tellimisi igasuguste mütside ja naister. karusnahksete mantlite peale. Sealsamas parandatakse ka vanu meesterahva ja naister. kasukaid.

Kõige austusega **Ed. Zeisig.**
Dunkri tänav 5—2.

Kellel on rendile anda maal, rahvarikkas kohas

villavabrik.

Palun teatada slt. „Villavabrik“ all.

Жизнерадостный и веселый молодой человек и молодая нравственная барышня, блондинка, желают

ПОЗНАКОМИТЬСЯ с теми, кого интересует жизнь. Фотографическая карточка желательна. Письма отправить в редакцию этой газеты, „Борис 24“ и „Шура 18“.

Kolm noormeest, kes tüdinud üksiolekust, soovivad võluvate neidudega

tutvust,

kes aitaks igavust peletada. Vanadus kuni 99 aastani. Päevapilt soovitatav. Kirjad slt. „Kolly“, „Volly“, „Gusty“.

Radikaalne nädalleht

Meie Hääl

Huvitav poliitiline ja hariduskultuurilise sügav radikaalse ilmavaatega, kaastöölisteks tuntud poliitilised tegelased, teadusemehed, kirjanikud ja haridustegelased.

Ilmub igal laupäeval!

Tellimishind: 1 kuu — 25 s. 2 kuud — 50 s. 3 kuud — 75 s. 6 kuud — 125 s. 12 kuud 250 s.

Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused!

Ausat ja korralikku

meessõpra

soovib lihtne neiu. Vanadus 35—55 aastani. Kirjad slt. „Aus ja korralik“ all.

Üks Seevaldi kandidaat soovib poistega

ägedat sulesõda,

et leida omale edasist taltutajat. Tulge vastu, kel julgust! — Kirjad: Taagepera postk. nõudmiseni „Fuuria“.

Häid, maitsevaid ja odavaid

hommiku-, lõuna- ja õhtusööke

saadaval Dunkri tn. 6, söögimajas.

Austusega **omanik.**

Restoraan „Balti“

Nunne tän. Nr. 7.

on avanud suure ja ilusa baari, kus iga sisseastuja võib kinnitada keha ja värskendada vaimu. Kuumaid bliinid alati saadaval. Kiire ja täpne teenimine. Muusika päev läbi.

Nime-, kihla- ja laulatuskaarte ning igasugu muid TRUKITÖID —

Valmistab trükikoda

„ESTOTRUKK“

Tallinn, Suur Karja 8
Tel. 7-35

Remington

portable

on tehniliselt täielikum kaasaskantav kirjutusmasin terves maailmas.

O.-Ü. SYSTEMA

Tallinn, Raekoja plats 5. Telefon 430-09.

Uuest aastast avatud

Hotel-restoraan „HILU“

Suur Pärnu mnt. nr 138. Nõmme.

Soojad ja mugavad kabinetid. Kõik alkohoolilised joogid. Kõik osava koka juhatusel.

Muusika igal ajal.

Sissesõidu puhul autodele ja hobustele ajakohased ruumid.

Omanik **O. Lieders.**

Prouad ja preilid, kes õpetaks noormehel moodsaid tantse? Kirjutada slt. „Moodsad tantse“.

Halloo! poisslapsed!!!

Noor, 20-aastane proua soovib ilusate noorhärade

tutvust,

et leida omale kino- ja teatrikaaslast. Varandusline seis pole tähtis. Olen ise aineliselt kindlustatud ja kannan kõik ühised kulud. Kirjad ühes fotoga (mittenõuetav) ja kohtamise kutsega saata slt. „Luule 20“

Soliidne härra, varanduslises kindlustatud, soovib noorte lõbusate neidudega

tutvust,

et ühiselt veeta pikki taliohtuid. Kirjad saata slt. (foto soovitatav) „Soliid 25“ all.

Ametmees, majanduslises kindlustatud, soovib lihtsate, kuid ausate naisterahvastega 28—45 a.

tutvust

Teat. slt. „Vanapoiss“ all.

Kaks neidu soovivad haritud härradega

kirjavahetust silmaringi laiendamiseks ja hea sõbra leidmiseks. Vastame iga kirjale. Adr. Taagepera. J. Peep'i kaupl. „Meedy 20“ ja „Hulda 23“.

Lesk proua, kena välimusega, väikese äri omanik soovib hingelist sõpra, vanadus 30—40 aast. Flirtijaid palun mitte tülitada. Kirjad saata postk. 37. „R. K.“ Rakvere.

Igasuguseid

kirjatöid

masinal kirjutatakse ümber asjatundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid.

Kirjatööde büroo, Dunkri tn. № 2—3.

Kõige paremad ja odavamad

hommiku-, lõuna- ja õhtusöögid

saate igal ajal söögimajast „ELANTO“

Rüütli tn. № 2.

Lahutatud mees soovib

tutvust

prouade ja preilidega. Kirjutada slt. „Lahutatud 25“.

Noor, hingeline poisslaps soovib

tutvust

preilidega. Kirjutada slt. Hingeline“.

Majatäis mammatütred, võluvaid ja hurmavaid, soovivad poisslapsiga

tutvust,

et nautida selleilma lõbusid, mille tasuks oleme lõpuks nõus soovikorral ohverdama ka oma vabaduse. Kirjad ühes fotoga (mitte-nõuetav) slt. „Elli Esi-mene“, „Tiiu Teine“, „Kai Kolmas“ ja „Viiru Viimane“ all.